

Respect pentru oameni și cărți

Don't Tell

Karen Rose

Copyright © 2003 Karen Rose Hafer

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romântice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Să nu spui nimănuï
Karen Rose

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSE, KAREN

Să nu spui nimănuï / Karen Rose
trad. din lb. engleză: Cristina Michaela Tache,
Gabriel Florin Drăghici - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5040-5

I. Tache, Cristina Michaela (trad.)
II. Drăghici, Gabriel Florin (trad.)

821.111

KAREN ROSE

Să nu spui nimănuï

Traducere din limba engleză

Cristina Michaela Tache

Gabriel Florin Drăghici

LITERA

București
2020

- E cu asistentul social al spitalului. Știți că băiatul a găsit-o. Acest tip de șoc poate provoca o mare traumă emoțională pentru cineva de vârstă lui.

Voceea dură a lui Rob străbătu încăperea. „Acum e lângă doctor“, își spuse ea. „Pleacă. O să rămână singur cu fiul meu.“

- E un băiat puternic. Va supraviețui.

Mary Grace simți cum mâinile ei strângeau cearceaful răsucindu-l până când începură să o doară degetele. Detașare. Se simți detașată de propria minte. Neajutorată în propriul corp. „Va supraviețui. Trebuie să supraviețuiască. Te rog, Robbie, rezistă doar până când am să ajung acasă.“

„Iar atunci viața se va schimba.“ O să se apere singură. O să-și apere fiul. Jură că Rob Winters n-o să le mai facă rău niciodată. Dar cum?

„O să găsesc eu o cale.“

capitolul 1

În prezent

Lacul Douglas, în estul statului Tennessee

Duminică, 4 martie

09.30

- Doamne, urăsc partea asta a meseriei. Cum pot să mănânci într-un moment ca acesta?

Hutchins privi întinderea liniștită a lacului Douglas în această dimineață calmă și se gândi la cadavrul pe care fără doar și poate îl vor aduce la suprafață și la stupiditatea morții. Termină restul gogoșii cu calmul imperturbabil al unui șerif veteran, aşa cum era el.

- Pentru că n-o să am chef să mănânc când îl vor scoate pe puști. Și nici nu vreau să mor de foame. Aruncă o privire înțelegătoare feței îngreșoșate a celui mai nou ajutor al său. O să te obișnuiești cu asta, băiete.

McCoy clătină din cap.

- Ai crede că devin mai conștienți.

- Puștii nu devin niciodată „mai conștienți“. O să te obișnuiești și cu asta. Mai ales când sunt în vacanță de primăvară. Mă aștept să mai scot vreo doi din lac până la sfârșitul sezonului.

- Când se va sfârși toată treaba, presupun că eu trebuie să le aduc la cunoștință părinților.

Hutchins ridică din umeri și își aprinse o țigară.

- Tu ai început-o, băiete. Așa că de ce să n-o duci până la capăt? Nu e nici sarcina mea preferată, dar trebuie să înveți să dai veștile proaste.

McCoy se concentră asupra bărcii care trăgea încet pe fundul lacului ancora de dragare.

- Ei încă mai speră că o să-l găsim în viață pe undeva. Ce Dumnezeu, Hutch, cum se pot agăța părinții așa,

de orice speranță? Ceilalți băieți au povestit destul de clar. Beau și se prosteau pe acolo, iar puștiul și-a avariat skijetul. L-au văzut cum se scufundă.

Hutchins trase din țigără și dădu drumul unui nor de fum împreună cu un oftat.

- Copiii sunt proști. Îți tot spun chestia asta. Dar părinții... Clătină din capul încăruntit. Ei speră. Speră până când îl aduci să identifice cadavrul la morgă.

- Sau ce-o mai fi rămas din el, mormăi McCoy.

- Tyler, se auzi o voce din stația de emisie a lui McCoy.

- Da, Wendell, răspunse McCoy, înghițind nodul care îi urcase în gât imaginându-și ce era pe cale să ridice la suprafață ancora lui Wendell. Ce-ai găsit?

- Păi, nu e un cadavru, asta e al dracului de sigur.

Hutchins înșfăcă stația.

- Ce tot spui acolo, băieți?

- Șerifule, e o mașină.

Hutchins pufni.

- Sunt destule mașini pe fundul lacului să umpli un cimitir de mașini. Și casa străbunicii mele e pe-acolo.

Toate rahaturile alea erau rămășițe de când autoritățile din Tennessee inundaseră zona atunci când construiseeră barajele în anii 1930. Toată lumea știa asta.

- Da, dar toate sunt Ford T. Asta e mai nouă. Pare un Ford de la sfârșitul anilor '80. Pe bancheta din spate este un rucsac mic de copil - unul din ăla cu Țestoasele Ninja. Îl aducem la mal.

- Să fie al naibii! Hutchins strivi țigara cu călcâiul. Dacă nu e una, e alta. Adu-o, apoi continuă să cauți cadavrul puștiului.

Asheville, Carolina de Nord
Duminică, 4 martie
23.30

- Nemernicule! Băiatul icni. Jigodie!

Rob Winters îl privi impasibil pe adolescentul care începuse deja să dea ochii peste cap. Să-i fie rușine.

Crezuse că băiatul avea mai multă tărie. El, la 14 ani, fusese capabil să suporte bătăile bătrânlui cu capul sus. Aplică și mai multă presiune pe mâna cu piele neagră pe care o prinse ce intr-o menghină. Numai o idee mai multă. Băiatul gemu din nou și se sprijini moale de zidul aleii, dar cu suficientă forță ca să se audă „trosc” când țeasta lui lânoasă cu codițe caraghioase se lovi de căramida.

- Nu ștui nimic. Îți-am spus deja asta. Băiatul trase aer în piept și își smuci mâna să și-o elibereze. Poți să-mi dai drumul. Jur că n-o să mă duc la nici un sticlete. Jur, frate! Pe mormântul maică-miei!

Buzele lui Winters se arcuiră batjocoritoare.

- Fac pariu pe bonurile de masă pe o lună ale mă-tii că este cât se poate de vie, iar dacă vrei să rămâi în viață împreună cu ea, o să-mi spui ce vreau să aflu. Vocea lui Winters era încă scăzută și calmă, în contrast izbitor cu văcărelile icnite care ieșeau dintre buzele umflate și pline de sânge ale puștiului. Alonzo Jones. Unde este?

Băiatul se zbătu, dar Winters îl ținea bine proutit de zidul străduței. Scânci, dar Winters nu făcu decât să sporească strânsoarea care îi zdrobea osul. Winters se apleca spre capul băiatului până când buzele lui îi atinseră urechea.

- Ascultă, băieți, și bagă bine la cap, pentru că nu am de gând să-ți spun decât o dată. Eu trebuie să ștui unde îl găsesc pe Alonzo Jones, iar tu trebuie să poți să-ți folosești în continuare mâna. Dacă strâng numai un pic mai mult, o să-ți distrug pentru totdeauna nervul. Asta o să-ți facă probleme data viitoare când te hotărăști să spargi un magazin non-stop de cartier.

Ochii băiatului se măriră și mai tare, iar albul lor străluci intens în întuneric.

- N-am spart nici un magazin, frate. Jur! Să fiu al naibii!

Ultimele cuvinte îi ieșiră din gură pe un ton ascuțit, pentru că Winters mai sporise puțin strânsoarea.

- Ba ai făcut-o. Te avem pe imagini, băieți. Tu și banda aia din care faci parte condusă de un anume

domn Alonzo Jones. Acum ori vii cu mine la secție
Răsună povestea și totul despre cum ați băgat cuțitul
într-un bărbat alb de 62 de ani, neînarmat, ori îmi
spui mie unde îl găsești pe Alonzo Jones. Îl vreau pe el
mai mult decât vreau să-ți văd curul amărât putrezind
în închisoare.

Puștiul își linse buzele de sânge, și ochii i se îngustară de ură.

- Ești polițai? Să fiu al dracului, frate. Nu sunt obligat să vorbesc cu tine. Nu sunt obligat să vorbesc cu nimeni, doar cu avocatul meu. Tratament brutal din partea poliției. Știi că vouă, polițailor albi, vă place să ne bateți pe noi, negrii. Se lăsă pe spate, rezemându-se de perete, și pe buza superioară îi apărură broboane de sudoare, în timp ce încerca să-și elibereze mâna. Curul tău o să putrezească.

Winters zâmbi și îi făcu placere să vadă ura din ochii băiatului transformându-se din nou în frică. Strânse. Puternic. Și își înălță capul ca să poată auzi peste tipetele băiatului sunetul cartilajului care trosnește.

- Ticălos jegos!

- Ce mai vocabular îți dă voie să folosești mama aia a ta pioasă. Jones. Acum.

Băiatul se încovoie din nou, iar genunchii lui se loviră de asfalt.

- E cu femeia lui.

Winters eliberă mâna băiatului și își încheată degetele pe gâțul lui murdar și costeliv, împingându-l înainte cu fața spre stradă, în timp ce acesta își prinse mâna schilotită cu cea bună.

- Numele ei?

- Nu...

Un tipăt gătuit întrerupse negația lui jalnică. Winters își ridică degetul gros de pe laringele băiatului.

- Chaniqua, icni acesta.

Cizma lui Winters îl lovi pe puști în coapsă. Aceasta se făcu ghem și căzu, plângând ca un bebeluș.

- Numele de familie - îl lovi din nou cu vârful cizmei în burtă și îl răsturnă pe spate - rahat cu ochi fricos!

Un geamăt stins pluti prin aer.

- Pierce. Chaniqua Pierce. Coa... feză. În... centrul.

Winters se strâmbă când continutul stomacului băiatului se împrăștie peste cizmele lui.

- Scârbos ce... Furia lui se înteiță amestecându-se cu dezgustul și îl lovi din nou cu piciorul pe băiat. Si încă o dată. Si încă o dată. Acum știi și tu ce a simțit bătrânelui făcut ghem pe podeaua magazinului într-o balta de sânge.

Își șterse o cizmă pe pantalonii murdarai ai băiatului, lăsând pe ei cea mai mare parte din vomă. Apoi ochi și îl lovi din nou cu piciorul cu sălbăticie. Trupul sfrijit se izbi de zidul de căramidă, băiatul dădu ochii peste cap și începu să-iurgă sângele pe la colțul gurii. O ultimă lovitură în cap încheie treaba, și băiatul fu scuturat de un spasm, apoi își dădu ultima suflare.

Winters respiră adânc și își șterse și cealaltă cizmă murdară pe cămașa băiatului.

Un derbedeu mai puțin pe străzi. Consideră că făcuse o treabă bună. Își scoase mănușile de cauciuc din mâini și le aruncă în al treilea container de gunoi pe lângă care trecu. Niciodată nu ești în siguranță cu derbedeii ăștia de pe străzi. Poți lua boli urâte de pe blestematele astea de străzi.

Când termină de străbătut cei cinci sute de metri spre locul în care își parcase camioneta, își scosese deja feșele de bumbac dintre măsele și obrajii, proteza falsă de pe dinții de sus și peruca căruntă de pe cap. Nimeni n-ar fi putut face legătura între el și acel derbedeu chiar dacă cineva să ar fi deranjat suficient ca să cheme poliția. Aruncă o privire rapidă de-a lungul străzii înainte de a-și ascunde peruca. Își schimbă cizmele, punând perechea murdară în spate cu o strâmbătură. Erau cele mai bune cizme ale lui. Apoi ridică din umeri. Sue Ann o să le curete mai târziu. Sări în scaunul șoferului, la trei metri înălțime și apărat de blindaj împotriva gloanțelor.

Era timpul să-i facă o vizită domnișoarei Chaniqua Pierce.

Respect pentru oameni și cărți

Mergea de mai puțin de cinci minute când simții cum pagerul îi vibrează la șold. Aruncă cu coada ochiului o privire asupra numărului în timp ce șiținea privirea atâtitudinii asupra delincvenților care dădeau târcoale pe acolo la ore la care majoritatea oamenilor decenti erau în paturile lor. Să fie al dracului! Nenorocita aia nu putea lăsa în pace nici cinci minute? Scoase telefonul din buzunar cu un mărâiț și formă numărul ei.

- Ross.

Winters scrăṣni din dinți. Ross, adică locotenenta. Adică J-A-P-I-T-À, scris cu litere mari negre. Adică nemernica aia care i-a furat postul care ar fi trebuit să fie al lui.

Puse în voce atâtă sinceritate plină de efuziuni cât să nu i se facă greață.

- Winters. Ce s-a întâmplat?

- Același lucru ca și în ultimele șase dăți când te-am apelat pe pager în ultima oră. Ce poate să fie mai important decât să răspunzi la apelurile mele, domnule detectiv?

Winters inspiră adânc. Deja îi mai făcuse o dată raport pentru insubordonare. Numai gândul asta îl ardea la stomac, pe măsură ce l cuprindea furia. Fusese „avertizat“. Avertizat, fir-ar al dracu' de o nemernică incompetentă cu un fund cât Carolina de Sud. De-abia reuși să-și stăpânească vocea.

- Eram cu un informator, doamnă locotenent.

- L-ai găsit pe Jones?

- Nu, dar știu unde este.

- Te deranjează dacă-mi spui și mie?

Ca să-l poată trimite pe unul dintre handicapății ei favoriți aleși pe sprânceană, care o pupau în cur, să facă descenderea? Al dracului să fie dacă o s-o facă.

- Aș prefera să aștept până când voi fi sigur.

- Te cred. Dar prefer să-mi spui acum.

Ticăloasa!

- E cu prietena lui.

De partea cealaltă urmă o scurtă tăcere tensionată. Slabă victorie, își spuse el.

- Domnule detectiv, prietena asta are un nume? Si te rog să nu te joci din nou cu mine. Vreau răspunsuri și le vreau pe loc.

Winters își mușcă buzele atât de tare încât îl durură dinții.

- Se numește Chaniqua Priest.

Sau Pierce. Puștiul bolborosise ceva, la capătul puterilor. Era posibil să fi spus Priest.

- Ai o adresă?

- În centrul orașului, asta e tot ce am.

- Ne e de ajutor, domnule detectiv. Ține-ți informatorul la îndemână în caz că mai avem întrebări.

Winters se strădui să nu chicotească. Informatorul lui răspundeau acum la întrebări în vîrful unei furci încinse.

- Da, domnule, spuse el, știind că „domnule“ o scotea din sărite mai mult decât orice altceva, dar practic nu era ceva cu care să-l poată agăța. Aveți vreun motiv anume pentru care m-ați apelat pe pager, doamnă locotenent Ross?

- Da. Te-a căutat la telefon, un anume șerif Hutchins, din districtul Sevier, din Tennessee. Spunea că trebuie să-l suni de urgență.

Turui numărul de telefon, iar el îl memoră imediat. Ayea o memorie bună la numere și nume. Trecuse prin districtul Sevier în drum spre Gatlinburg, dar nu auzise niciodată de Hutchins.

Winters intră în parcarea primului magazin non-stop de cartier pe care îl văzu și tastă numărul lui Hutchins. Șeriful era disponibil, îi spuse ajutorul acestuia, și îl rugă să aștepte. Winters îl bombăni în timp ce aștepta. Sper să fie ceva important, își spuse el. Își folosea minutele de pe celular așteptându-l pe tărănoiul asta. În cele din urmă ilustrul șerif veni la telefon, suflând din greu.

- Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați atât de mult, domnule polițist Winters, spuse el, iar Winters auzi

pe fundal scârțăitul unui scaun pe care se pare că se așezase șeriful meni și cărti

Respo - Detectivul Winters, îl corectă el tăios.

Nu i-o fi spus Ross? Nemernica!

- Oh, îmi pare rău. Locotenenta dumneavoastră mi-a spus că ați fost promovat. Creierul meu e puțin încins în momentul asta. Am dragat toată ziua lacul Douglas în căutarea victimei unui accident și tocmai am avut „plăcerea” de a vorbi cu părinții.

- Ce păcat, remarcă Winters, dându-și exasperat ochii peste cap.

- Dar vă întrebați ce are asta de-a face cu dumneavastră, nu? Uite care e treaba, domnule Winters, când dragam lacul am dat peste altceva. M-am gândit că ar trebui să aflați înainte de a implica oficialitatele.

Winters îl ascultă, și brusc locotenenta Ross și Alonso Jones devinări ultimele lucruri care îl preocupau.

Descoperiseră mașina lui. O furie neputincioasă care durase șapte ani îl cuprinse rapid cu forță unui tren de marfă. Îi găsiseră mașina, dar băiatul lui nu era în ea.

Și nici soția lui.

capitolul 2

Chicago

Luni, 5 martie

07.00

- Deci, cu ce ocazie?

Caroline tresări, iar periuța cu rimel o luă razna pe fruntea ei, lăsând în urmă o dără groasă și neagră. Fără grabă, întoarše capul cu colțurile gurii lăsate în jos în semn de încrustare și privi cu ochii mijiji. Detesta faptul că timpul de reacție nervoasă nu fusese mai scurt. O făcea să se simtă o străină în propria piele. Inspiră adânc și băgă la loc periuța de rimel în tub.

- Știi că nu trebuie să faci asta.

Dana se rezemă de tocul ușii de la dormitor, cu brațele încrucișate lejer și cu o sprânceană ridicată a mirare.

- Îmi pare rău. Ridică un colț al gurii. Arăți ca un raton asimetric.

Caroline scoase un oftat în timp ce își studia în oglindă machiajul compromis.

- N-am nevoie de asta astăzi, Dana. Sunt destul de stresată și fără să te furișezi tu prin spatele meu.

Scotoci prin sertar după un tub cu demachiant pentru ochi.

Dana deveni bă;oasă.

- Nu m-am furișat. Te-am strigat când am intrat în apartament și am vorbit cinci minute cu Tom înainte de a veni aici. Tu pur și simplu nu auzeai. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Caro. Nu trebuie să faci atâtă caz din asta. Șterge-te și gata!

Caroline închise un ochi și frecă.

- Nu pot. E rezistent la apă.

- Urăsc cheștiile astea rezistente la apă. Dana se aplecă peste măsuța de toaletă a lui Caroline și ridică tubul de rimel. De când ai început să folosești rimel rezistent la apă?

Caroline îi luă tubul din mâna și se concentră să-și refacă machiajul.

- De când a murit Eli.

Dana se întristă.

- Îmi pare rău, Caroline. Nu m-am gândit.

Caroline închise sertarul cu zgomot.

- Nu-i nimic. Ai zice că până acum ar fi trebuit să-mi treacă, dar se pare că nu trece o zi fără să mă smiorcă cel puțin o dată sau de două ori.

- Au trecut doar două luni, scumpă.

- Două luni și douăsprezece zile.

Eli Bradford fusese profesorul, șeful și prietenul ei. În afara de Dana și Tom, Eli fusese singurul om din lume care îi cunoștea cel mai ascuns secret. Simți cum i se pune un nod în gât, ca reacție de acum obișnuită

la orice amintire legată de omul care îi fusese vreodată cel mai apropiat în rolul de tată. Acum era mort și îi era dor de el mai mult decât își putuse închipui. Se strădui să se gândească la altceva.

- Păi, acum dacă tot ai dat buzna peste mine, spune-mi cum arăt?

Dana își țuguie buzele și înclină capul cu păr roșcat într-o parte, prefăcându-se că acceptă nevoia lui Caroline de a schimba subiectul.

- Se vede diferența la rădăcina părului. Ai nevoie de un retuș.

Caroline se aplecă în față ca să-și studieze creștetul capului. Pe o porțiune a părului se vedea destul de bine o dungă subțire de auriu, care contrasta puternic cu buclele castanii-cafenii.

- Fir-ar să fie. Mi-am vopsit rădăcinile acum două săptămâni.

- Îți-am spus să nu alegi o culoare atât de închisă. Dar m-ai ascultat? Nuuu.

- Am făcut pe deșteapta. Atunci mi s-a părut că era cel mai bun lucru.

Și-l aranjă repede pe spate, ascunzând cea mai mare parte din aurul care o dădea de gol.

Dana clătină din cap.

- Este prea închis la culoare. A fost întotdeauna prea închis. Ar trebui să-l mai deschizi.

- Da-na.

Fuse un oftat de exasperare pe care Caroline nici măcar nu încercase să și-l ascundă.

- Ca-ro-line. Dana îi imită tonul, apoi redeveni serioasă. După tot acest timp încă crezi că ai nevoie să te ascunzi în spatele acelei culori a părului?

- Paza bună trece primejdia rea.

Era răspunsul ei standard.

- Cât se poate de adevărat, murmură Dana cu ochii plecați pentru o clipă. Își ridică din nou privirea, încă serioasă. L-a putea deschide doar puțin la culoare.

Contrastul face ca fața ta să pară atât de palidă. Mai ales în perioada asta a anului, la ieșirea din iarnă.

- Mulțumesc mult.

Dana zâmbi larg, iar atmosfera din încăpere se lumi-nă brusc.

- Pentru puțin. Dar puloverul îmi place. Albastrul se asortează cu ochii tăi.

- E prea puțin și prea târziu, draga mea prietenă. Și asta ca să mă exprim eufemistic.

Era foarte departe de adevăr, și amândouă știau acest lucru. Combinăția unică de râs și luciditate a Danei o ajutase pe Caroline să depășească multe zile negre. Erau cele mai bune prietene. Și petrecându-și atât de mulți ani într-o singurătate totală, Caroline Stewart era pe deplin conștientă de valoarea unei prietene foarte bune ca Dana Dupinsky. Nici nu putea exista cineva mai bun, mai inteligent și mai loial. Caroline își puse în picioare o pereche de balerini cu tocul jos.

- Poți să spui că ăștia au costat 10,99 \$ la reduceri?

Dana aruncă o privire rapidă în jos spre picioarele lui Caroline.

- Nu. Pentru ce atâtă agitație în dimineață asta? Și ca să revenim de unde am plecat - cu ce ocazie?

- Noul meu șef începe lucrul astăzi. Vreau doar să fac o impresie bună. Se răsuci și pe o parte, și pe cealaltă la oglindă, inspectând aspectul final. Vreau să las o impresie de profesionalism fără să exagerez. Se privi mai de aproape. Crezi că cerceii ăștia sunt prea spectaculoși, cam prea de sămbătă seara?

Dana pufni.

- Fato, cerceii ăștia sunt tot atât de spectaculoși ca viața ta sentimentală.

- Acum nu mă bate și tu la cap cu viața mea amoroasă. Răspunde-mi doar la întrebare.

- Tu nu ai viață amoroasă, Caroline. Iar cerceii îți vin bine. Nu-ți face griji. Arăți minunat. Ești o secretară grozavă. Noul tău șef o să fie impresionat.

Caroline oftă.